

[Ole M. Nielsen]

noget. Men det er der desværre ikke bred enighed om. Enkelte partier anerkender overhovedet ikke faren ved den CO₂-forurening, der er konsekvensen af langt den største del af vort energiforbrug, eller også vil man i hvert fald ikke være med til at gøre noget ved det, før man er enige i EU om at gøre det.

I Kristeligt Folkeparti er vi naturligvis meget enige i, at hvis CO₂-udledningen skal reduceres, så det batter noget, skal alle lande deltage. Men hvis ikke der er nogen, der vil gå foran, er det her som i så mange andre sager sådan, at så sker der for lidt. Når vi oven i købet i forhold til vort befolkningstal og vort økonomiske og tekniske stade er nogle af dem, der forurener allermest, er det helt naturligt, at vi går foran. Det forbedrer heller ikke vores situation, at vi i alt for høj grad har baseret vort energiforbrug på fossile brændstoffer, specielt kul, og planerne om endnu et kulfyret værk er i øvrigt ikke min livret.

Fortidens synder i forening med, at vi har en ganske komfortabel forsyningssituation og en god økonomisk udvikling, forpligter os til at gå foran, og derfor er vore mange tiltag, som går ud på omlægning til renere energikilder og begrænsning af forbruget på trods af et højt aktivitetsniveau osv., rimelige. Det kan virke maochistisk med de mange byrder, vi lægger på os selv, men vi har ikke blot råd til det; vi kan ikke tillade os at lade være.

Krav til udnyttelsesgrad, begrænsninger af effektforbrug, grundigt planlægning, pålæggelse af afgifter osv. har alt sammen en adfærdregulerende virkning, både i privatsektoren og ikke mindst i industrien. Med hensyn til industrien tænker jeg ikke blot på den energiforbrugende industri, hvor der kan spares meget, men også på den industri, som i konsekvens af de krav, der stilles, og de afgifter, der pålægges, udvikler nye produkter og produktionsmetoder og dermed nye beskæftigelses- og eksportmuligheder. Stærke krav øger kreativiteten. Det betyder naturligvis ikke, at man kan stramme sig til succes, men vi kan ved føromtalte intelligente styring af afgifts- og tilbageførselsordninger påvirke udviklingen i en god retning. Men det kan ikke ske, uden at det går ud over nogle, og derfor må vi lave nogle gode overgangsordninger uden at ødelægge den generelle konkurrenceevne. Vi er også overbevist om, at det kan lade sig gøre.

Biomassehandlingsplanen er et godt udgangspunkt for en indsats og en udvikling i energisektoren, hvor landbruget og skovbruget inddrages. Der er allerede uudnyttede halm- og træflisressourcer til rådighed, og landbruget er meget ivrigt efter at komme i gang med udnyttelsen af de braklagte arealer til dyrkning af energiafgrøder. Det haster med at få afklaret, hvordan vi bedst udnytter disse muligheder. Vi spilder ressourcer for hver vækstsæson, der går uden en effektiv og miljørigtig udnyttelse af den energi, der opstår, når solens stråler forenes med og omsættes i grønne vækster.

Det er naturligvis glædeligt, at udvindingen af olie og gas i Nordsøen er stigende, og det er nødvendigt at få sat gang i søgningen efter nye forekomster; men man kan godt få den tanke, at det er en skam at pumpe så store mængder op i tider, hvor priserne er så lave, som de er nu.

En dygtig købmand ville ikke sælge ud af sit begrænsede lager i en tid med lave priser. Der er naturligvis mange grunde til, at det alligevel sker; men det var måske værd at overveje, om man skulle søge arrangementer, hvor man nøjedes med at finde frem til nye forekomster, registrerede dem og så satte proppen i til bedre eller måske rettere dårligere tider.

Dansk energipolitik påvirkes i stadig større grad af etableringen af det indre energimarked. Det er sundt, men det kræver stadig tilpasning og initiativer. Vi påvirkes også af, skal vi kalde det »det indre marked for forurening«. Jeg tænker på Østeuropas kæmpeproblemer med alt for stort forbrug af energi i forhold til den effekt, disse lande får ud af det, og alt for stor forurening. Danmark er godt i gang med at gøre sin ekspertise på energi- og miljøområdet til en eksportvare, og vi ser med glæde på Miljøministeriets og Energiministeriets deltagelse, ofte i samarbejde med den private sektor.

Vi synes, opfølgningen af »Energi 2000« går godt, især takket være denne regerings indsats.

Jeg vil slutte med at sige, at i Kristeligt Folkeparti tror vi ikke på nulvækst – på trods af, at vi tror på afgifter og på påpasselighed og på, at man skal passe på ressourcerne osv. – vi tror på kvalitativ vækst i stedet for kvantitativ vækst. Vi tror på, at man ved en styring kan påvirke udviklingen i en rigtig retning; vi tror ikke på, at de frie markeds kræfter kan klare